God heeft Zijn Zoon gezonden als Zondevernieler

Lezen: Romeinen 8: 1-17

Tekst: Romeinen 8: 3-4

Zingen:
Psalm 111: 2, 5
Psalm 81: 4
Psalm 40: 3, 4
Psalm 86: 6
Psalm 32: 1

Geliefde gemeente, aan het begin van de negentiende eeuw leefde in ons land een ware Israëliet, een nakomeling van het bondsvolk Israël. Misschien hebt u zijn naam wel eens gehoord: Isaac da Costa. Deze Joodse man was 22 jaar oud toen hij tot geloof in Christus kwam. Heerlijk jong om tot geloof in Christus te komen! Hij heeft zelf een getuigenis afgelegd van hoe dat is gegaan. In het jaar 1820 sprak hij met zijn vriend Bilderdijk ernstig over goddelijke zaken en waarheden. Tijdens dat gesprek zei Bilderdijk tot hem: *De oude Joden hebben een meervoud van personen in de onuitsprekelijke eenheid van God erkend. God bracht van eeuwigheid af Zijn Zoon voort. En deze Zoon is dezelfde welke de christenen in de persoon van Jezus Christus, de Gekruisigde, aanbidden*.

Door dat gesprek gebeurde er iets bij Isaac da Costa. Hij getuigde: *Nu werden mijn ogen door de eerste lichtstralen van het nieuwe licht beschenen. Ik begon het Nieuwe Testament te lezen en las de onuitsprekelijke, rijke woorden: "In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God." Ook maakte een gevoel van afschuw van de zonde zich van mij meester, van de zonde om welke wil de Heiland Zelf in het vlees was verschenen en de kruisdood had geleden*.

Zo werd deze nakomeling van Abraham, Izak en Jacob door genade een christen, een aanbidder van Christus, de Gekruisigde. Isaac da Costa had ook de gave van de Heere gekregen om gedichten te maken. In een van zijn gedichten laat hij iets merken van zijn aanbidding van die Gekruisigde Christus, in Wie hij leerde geloven. Enkele regels van dat gedicht wil ik u voordragen:

Ik zag Hem, de Wortel van Davids geslachte,
Zijn Heere, Zijn Koning en tevens Zijn Zoon;
De God van de hemel, op aarde verachte,
Geheiligd, verheerlijkt door lijden en hoon.
Mens met ons geworden voor mensenbehoefte,
Voor mijn overtreding tot zonde gemaakt;
Geslagen, gesmaad door dolzinnig geboefte,
Aan het vloekhout doorboord, van God Zelf verzaakt.

En dan raakt Isaac da Costa in aanbidding, ziende door het geloof op zijn Gekruisigde Christus, Die door de Vader gezonden is naar deze aarde. Hoor wat hij uitroept:

Mijn Redder, mijn Goël, mijn Zondevernieler,
Mijn Meester, mijn Heiland, mijn Heere en mijn God;

Mijn onheilverwinner, mijn levensbezieler,
Gezegend, geheiligd, beslist is mijn lot.

Wat heeft Isaac da Costa veel in Jezus gezien! Hebt u het ook gezien? Wat dunkt u van de Christus, gemeente, Die de afgelopen dagen zo rijk is voorgesteld? Wat is de vrucht van het kerstfeest in uw en jouw leven? Of was er geen vrucht? Arme mens, was er echt geen vrucht? Ben je zo arm? Is het dan niet een zegen dat je vandaag weer onder het evangelie mag zijn, waar het gaat over die lieve Jezus?

Wat we vanmorgen in het bijzonder gaan overdenken, is wat Isaac da Costa in dit gedicht noemt. Hij heeft een van de namen van Jezus leren kennen als 'mijn Zondevernieler'. En daar schrijft Paulus over in onze tekst. Daar willen we met de hulp van de Heere vanmorgen bij stilstaan. De titel van de prediking luidt: **God heeft Zijn Zoon gezonden als Zondevernieler**. Wat zalig als je deze morgen een nabetrachting krijgt op het kerstfeest, dat het toen met zegen was, en dat je deze morgen weer met zegen in Gods huis mag zitten, terwijl we horen hoe God Zijn Zoon zond als Zondevernieler.

We letten op drie gedachten:

1. Vanwege het doen van de zonde tegen Gods wet.
2. Vanwege het veroordelen van de zonde door Gods Zoon.
3. Vanwege het vrijmaken van de zonde voor Gods volk.

1. Vanwege het doen van de zonde tegen Gods wet

In het jaar 57 na Christus schreef Paulus een brief aan de christelijke gemeente te Rome. In deze gemeente heeft de Heere heel rijk en krachtig gewerkt met Zijn Heilige Geest. Velen kwamen tot bekering en geloof in Christus. Hoe meer Paulus daarvan hoorde, hoe meer hij de drang kreeg om een reis naar Rome te beleggen om die gemeente te bezoeken. Maar op een of andere manier kwam dat er steeds niet van; hij werd er blijkbaar in gehinderd. Toen dat steeds bleek, besloot Paulus een brief te schrijven aan de gemeente van Rome. Dat is een heel bijzondere brief geworden, die een belangrijke plaats in het heilige Woord van God heeft gekregen.

Weet u wat een van Gods knechten wel eens gezegd heeft over de brief aan de Romeinen? *Wanneer wij de Bijbel vergelijken met een gouden ring, dan is de brief aan de Romeinen als een kostbare edelsteen op die gouden ring*. Ik kan me daar heel goed in vinden. Al is de brief aan de Romeinen misschien hier en daar best moeilijk, als je de rode draad in deze brief ziet, wat heeft Paulus dan heerlijk en rijk het evangelie onder woorden mogen brengen! Met name in het achtste hoofdstuk, dat deze morgen voor ons openligt. Als ik dan even terugdenk aan die dienaar van God die ik zojuist citeerde, dan heeft hij met name dat achtste hoofdstuk uit de brief aan de Romeinen een glanspunt genoemd in die prachtige edelsteen in die ring.

Hoe waar is dat? Want als je hoofdstuk acht doorleest, dan zie je wat de grootste rijkdom is die een mens kan ontvangen: mensen die door genade in Christus geworden zijn, die geen kinderen des toorns meer zijn, voor wie er geen verdoemenis meer is, waar vrede met God gesmaakt wordt door het bloed des kruises. Mensen die vergeving van zonden ontvangen hebben, die met God verzoend zijn, die het eeuwige leven tegemoet reizen, die aangenomen zijn als kinderen van God. Een grotere rijkdom is er toch niet, gemeente, als je dat mag ontvangen. Wat een grote zaligheid is dat!

Maar gemeente, om die grote zaligheid te kunnen ontvangen, moest het wel kerstfeest worden. Om die grote zaligheid te mogen genieten, moest Christus mens worden. Daar heeft Paulus hele

diepe woorden over geschreven in onze tekst. Hij heeft door de Heilige Geest mogen uitleggen waarom God de Vader Zijn Zoon naar deze aarde gezonden heeft. Hij heeft door de Heilige Geest mogen verklaren waarom de Heere Jezus mens werd, de menselijke natuur heeft aangenomen, vlees is geworden. Waarom dan? Waarom is de Heere Jezus vlees geworden? Waarom is Hij mens geworden?

Nu zegt Paulus in vers 3: *om de zonde te veroordelen*. En dat tot zaligheid van een zondaar. Dat wil zeggen dat de Heere Jezus naar de aarde werd gezonden als het Lam van God om de zonden die op Hem gelegd werden weg te dragen. Niet alleen weg te dragen, maar ze ook totaal te vernietigen, zodat ze er echt niet meer zijn. Maar waarom moest de Zoon van God dat nu gaan doen? Waarom moest de Heere Jezus als mens die zonden gaan veroordelen?

Nu, daar geeft Paulus ook een antwoord op in onze tekst. Christus kwam om de zonden te veroordelen, omdat de wet van God dat niet meer kon doen. De wet van God kan een mens niet zalig maken. De wet van God kan u niet met God verzoenen. De wet van God kan u het eeuwige leven niet meer schenken. Waarom niet? Wat is er met die wet gebeurd dan, dat hij dat niet meer kan? Nou, zegt Paulus, die wet is krachteloos geworden. De wet heeft in zichzelf geen kracht meer overgehouden om een zondaar te redden. Want de wet kan niet meer functioneren zoals God de wet in het paradijs bedoeld heeft. Dat ga ik herhalen: de wet kan niet meer in ons leven functioneren zoals het was in het paradijs, toen de Heere de mens goed naar Zijn evenbeeld geschapen had. Dat wordt bedoeld met: de wet is krachteloos geworden. Hij kan niet meer doen wat zijn hoge roeping is.

Hoe kan dat nou toch? Hoe kan de wet van God toch krachteloos worden? Dat kan toch niet? Die wet is toch van God? En God is toch almachtig? God is toch krachtig? God is toch een sterke God? Hoe kan Zijn heilige wet dan krachteloos zijn? Dat kan toch niet? En als we terugbladeren in de Romeinenbrief, dan kom ik zelfs in hoofdstuk 7 tegen dat de wet heilig is en rechtvaardig is en goed is. Hoe kan Paulus hier dan zeggen dat de wet krachteloos is?

Nou, dat de wet goed is en dat die heilig is en dat die rechtvaardig is, dat is zeker waar, gemeente. Laten wij grote eerbied hebben voor de Tien Geboden, die zojuist weer aan ons zijn voorgelezen. Het is zo'n vast onderdeel van de morgendiensten, die wet van God. Als ik terugdenk aan de tijd dat ik jong was, en ik zeg het tot mijn schaamte, dan dutte ik in. Want ja, het is altijd hetzelfde, die wet, die Tien Geboden. Maar gemeente, wij worden opgeroepen om elke keer een diep ontzag te hebben voor de Tien Geboden van God. Het zijn geen mensenwoorden, het zijn de woorden van God. En die woorden van God, die wet van God, roepen u, jou en mij op om God lief te hebben boven alles en onze naasten als onszelf. En zo was de wet ook bedoeld toen de Heere de wet schreef in de harten van Adam en Eva, toen ze geschapen werden.

Nee, die wet is in zichzelf niet krachteloos, absoluut niet, het is de wet van God. En toch, zegt Paulus, is die wet krachteloos geworden. Hoe komt dat dan? Dat is onze schuld, dat hebt u gedaan, dat heb jij gedaan, dat heb ik gedaan. Wij hebben de wet van zijn kracht, van zijn oorspronkelijke functie, van zijn hoge roeping beroofd. De wet kan niet meer functioneren zoals het was in het paradijs. Nee, dat ligt niet aan de wet. Dat ligt ook niet aan God, Die de heilige Wetgever is. Maar de oorzaak ligt bij de mens, die in onze tekst het vlees wordt genoemd.

O, bedenk eens een ogenblik waartoe de Heere Zijn wet gegeven heeft in het paradijs al: om de mens, Zijn kroonjuweel, te leiden tot het eeuwige leven. Die wet was bedoeld opdat de mens heilig voor God zou leven, zodat God kon genieten van Zijn mens, van Zijn kind in het paradijs. Die wet was in hun hart geschreven, zodat die mens vrijwillig de Heere kon liefhebben, loven, prijzen en dienen. Dat was de functie van de wet. Maar dat wilde de mens niet meer. De mens wilde niet dat

eeuwige leven met God. De mens wilde eigen heer en meester zijn. En daarom heeft de mens tegen de wet van God gezondigd. En nu kan die wet niet meer doen waar die oorspronkelijk voor bedoeld was: om een mens als het ware op te leiden naar dat heerlijke, eeuwige leven met God, om de mens met heiligheid te versieren.

O, de wet is wel goed, maar wij mensen zijn slecht. De godzalige prediker Octavius Winslow zegt daar het volgende over: *Niet het middel is verkeerd, maar degene aan wie het middel gegeven is*. Dit alles geeft ons een ontstellende blik op onze zondigheid. Ons bestaan, gemeente, is zo verdorven dat wij die heilige wet van God tegenstaan in haar werk, in haar heerlijk, heiligend werk. O, wat heeft onze zondigheid dan een grote kracht, dat we zelfs de wet in haar werking ontkrachten en dat wij de wet verhinderen om een mens tot dat heerlijke doel te brengen: het eeuwige leven met God. De wet, die ons heilig zou willen maken, is door onze verdorvenheid van deze heerlijke functie beroofd.

Hebt u zo wel eens over de wet nagedacht? We hebben het nog niet eens over de zonde tegen de concrete geboden, maar alleen al over die heerlijke, heilige wet van God, die wij door onze zonde van zijn functie hebben beroofd. Dat wordt bedoeld met de woorden 'krachteloos gemaakt'. En weet u, omdat de wet een mens niet meer heilig kan maken, omdat de wet een mens niet meer kan opleiden tot het eeuwige leven met God, moest de wet een andere functie gaan krijgen. Ik ga u twee functies van de wet noemen. In de eerste plaats dit: de wet ontdekt een zondaar aan zijn zonde. En het tweede wat de wet nog kan doen is dit: een mens die gezondigd heeft vervloeken.

Wat hebben we God aangedaan, hè? Door die wet, die heilige, majestueuze wet, zo krachteloos te maken dat die wet ons alleen nog maar kan vervloeken. En waarom kan de wet dat alleen nog maar? Omdat die wet openbaart wat Gods heilige wil is, dat de Heere ons laat weten: zo wil Ik nou, jong meisje, man, vrouw, dat je in het leven staat, gehoorzaam aan Mijn Tien Geboden. Maar omdat je dat niet doet, heb je niet alleen de wet van zijn functie beroofd, maar heb je boven alles Mij van Mijn eer beroofd.

Wat een ontdekkende les vanmorgen. Wij hebben de wet met onze zonde krachteloos gemaakt. En daarmee zijn we met recht doelmissers. En niet een klein beetje ook. Totaal missen wij het doel om nog aan één gebod van God in volmaakte liefde tot de Heere gehoorzaam te zijn. En God heeft het gezien vanuit de hemel. En God kan geen gemeenschap hebben met de zonde. En daarom moest God iets met die zonde gaan doen.

Is het wel eens diep in je hart neergezonken dat God de zonde niet wil? En omdat God de zonde niet wil, heeft God er toch voor gezorgd, ondanks dat wij gezondigd hebben, dat de zonde zal verdwijnen. En dat wil Paulus nu duidelijk maken. Hij zegt: de zonde zal veroordeeld worden. Want dat staat toch in het tweede deel van vers 3? *God heeft de zonde veroordeeld in het vlees*. Eigenlijk staat het daar in de grondtekst nog veel sterker. Weet u wat er in de grondtekst eigenlijk staat? *God heeft de zonde verdoemd in het vlees*. Want kijkt u met mij eens even mee in vers 1. Wat staat er nou in vers 1? *Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn*. Ja, daar komen we dat aangrijpende woord tegen. Met huiver spreek je het uit: verdoemenis. Maar in het Grieks staat daar hetzelfde woord als in vers 3, dat vertaald is met 'veroordeling'. En daar mogen we in vers 3 ook zeggen: God heeft de zonde niet alleen veroordeeld, maar ook verdoemd.

Dat woord laat zien dat God ervoor gezorgd heeft dat de zonde werkelijk teniet gedaan zou worden, vernietigd zou worden, zodat die zonde voor God echt niet meer zou bestaan. En dat moest God doen. Want God is heilig. God haat de zonde. God is vertoornd over de zonde. God gruwt van de zonde. En daarom moest God tot een daad komen. Die zonde, die door ons in de wereld gekomen is, moest veroordeeld worden, vernietigd worden, totaal verdwijnen. En hoe heeft God dat nu

gedaan? Hoe kunnen die zonden dan veroordeeld, verdoemd, vernietigd worden? Nu zegt Paulus: *in het vlees*. Dus door een mens. Welk mens? Jezus!

Daar moet je nou stil van worden. Daar zitten we nou met onze zonden. Daar zitten we nou met onze ongerechtigheden. Daar zitten we nu met de schuld dat wij de wet krachteloos gemaakt hebben. Wij hebben de zonde in de wereld gebracht, terwijl God de zonde niet wil. En waar wij niet één zonde kunnen vernietigen – Gods kinderen komen daarachter – daar gaat God ervoor zorgen dat de zonden van Zijn Kerk totaal vernietigd zullen worden. *In het vlees*. In een mens. In een lichaam. In Jezus. Want het Woord is vlees geworden.

2. Vanwege het veroordelen van de zonde door Gods Zoon

We gaan onze tweede gedachte overdenken: het veroordelen van de zonde door Gods Zoon. De Heere Jezus heeft eens gezegd: *Wat bij de mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God*. In het licht van onze tekst zou ik vanmorgen kunnen zeggen: wat bij de wet onmogelijk is, is mogelijk bij God. Want God heeft ervoor gezorgd dat de zonden echt voor de Zijnen worden weggedaan. Hoe dan? We gaan nog een keer vers 3 lezen: *Want datgene der wet onmogelijk was, dewijl ze door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees*.

Het eerste wat we in deze diepe woorden ontdekken, is dit: het wonder van het kerstfeest. God zond Zijn Zoon. Zijn eigen, enige, geboren, geliefde Zoon heeft Hij gezonden. En als we dat in de Bijbel tegenkomen, met name in het Nieuwe Testament, dan betekent dat woordje 'gezonden' ook iets van ergens uitstoten, ergens uitwerpen. O, sta er toch eens bij stil, arme zondaar. Nou heeft God de Vader het liefste wat Hij had, Die in de schoot van de Vader was, er als het ware uitgeworpen, omdat wij gezondigd hebben. Gezonden naar deze aarde.

En daarin komt allereerst die onuitsprekelijke liefde van God openbaar. Vorig jaar hebben we erbij stilgestaan, en afgelopen tweede kerstdag hebt u het weer mogen horen: *Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft tot verzoening van de zonde*. God heeft Zijn Zoon gezonden. Dat is liefde. Onuitsprekelijke zondaarsliefde. Maar in het zenden van Zijn Zoon naar deze aarde, gemeente, laat God nou ook zo overduidelijk zien hoe gruwelijk Hij de zonde vindt. Want wat was het doel dat God Zijn Zoon zond naar deze aarde? Om de zonde te straffen. Om de zonde te doden. Om de zonde teniet te doen. En waar geen mens het op aarde meer kon doen – u niet, jij niet, ik niet – waar zelfs de wet van God het niet kon doen, daar zond God Zijn Zoon om in de Heere Jezus Christus de zonde te veroordelen.

En met het zenden van Zijn Zoon heeft de Vader als het ware tegen Zijn Zoon gezegd: *Mijn geliefde Zoon, Ik weet het. Uw ziel heeft een welbehagen in Mij. Ik weet het, o Mijn Zoon. Mijn wet is in het binnenste van Uw ingewand. En Ik weet dat U grote lust hebt om gehoorzaam te zijn aan Mijn welbehagen. Mijn heilige, goede wet, die niet meer in staat is om een zondaar tot het eeuwige leven te brengen, Mijn goede wet, die niet meer in staat is om een zondaar te bevrijden van de zonde, die wet zie Ik in het binnenste van Uw ingewand. En daarom zend Ik U naar de aarde, o Mijn lieve Zoon. Daarom moet U de mensen in alles gelijk worden. Ja, Ik zend U in gelijkheid van het zondige vlees*.

O, dat we in stille aanbidding bij dit woord zouden neerknielen. God zond Zijn Zoon in het vlees. Het Woord is vlees geworden. Maar hoe dan? Paulus zegt: *God zond Zijn Zoon in gelijkheid van ons zondige vlees*. Wat betekent dat? O ja, de Heere Jezus is echt mens geworden, jongens en meisjes. Toen Hij daar in de kribbe lag, was Hij net zo'n baby als jij ooit geweest bent. Precies hetzelfde. En als wij zo over het kerstfeest nadenken, dan kunnen wij dat nog een klein beetje begrijpen: dat er

uit moeder Maria een echt babytje geboren is, dat neer werd gelegd in de kribbe van Bethlehem. En elke zondagmiddag belijden wij het weer met de kerk van alle tijden en plaatsen: *Ik geloof in Jezus Christus, Gods eniggeboren Zoon, onze Heere, Die ontvangen is van den Heiligen Geest, geboren uit de maagd Maria*.

Maar wat wil het nou toch zeggen, wat Paulus in onze tekst zegt, dat God Zijn Zoon zond *in gelijkheid van ons zondige vlees*? Nee, dat betekent niet dat Jezus op de aarde een zondaar was. Absoluut niet! Jezus Christus was zonder zonde. Hij was wel een echt mens, maar wel een rechtvaardig mens. Hij was echt het heilige Kind Jezus. Hij kwam in een volkomen heiligheid en in totale onschuld op de aarde. En toch zegt Paulus hier: *gezonden in gelijkheid van ons zondige vlees*. Wat zou dat nou betekenen?

Twee dingen, gemeente. Dat betekent twee dingen. En dan denk ik heel even aan Adam en Eva in het paradijs. Wat een groot verschil tussen Adam en Eva toen ze net geschapen waren en Adam en Eva nadat ze in de zonde gevallen waren. Daarvoor waren er geen zonden. Daarvoor waren er ook geen gevolgen van de zonde. Maar toen ze ongehoorzaam werden, toen hebben ze gezondigd en ervaarden ze ook de gevolgen van de zonde. Hun lichaam na de zondeval was anders dan voor de zondeval. Voor de zondeval was er geen gebrek, geen pijn, geen verdriet, geen honger. Maar daarna werd het totaal anders. Hun zondige vlees ervaarde de gevolgen van de zonde.

Nu, met dat lichaam, met zo'n lichaam, is Jezus op de aarde gekomen. En daarom heeft de Heere Jezus ook geleden. En kende Hij dorst. Had Hij honger. Werd Hij aangevochten. Kon Hij ontzaglijk moe zijn. Heeft Hij pijn geleden. Hij moest zelfs sterven. Nou, dat is de eerste betekenis van die woorden: *gezonden in gelijkheid van ons zondige vlees.* Alle gevolgen van de zonde heeft Jezus in Zijn eigen lichaam ervaren, terwijl Hij zelf geen zonde deed.

En dan de tweede betekenis. Onze Statenvertalers hebben een verwijzing bij onze tekst gezet naar 2 Korinthe 5 vers 21. En daar schrijft Paulus dat de Heere Jezus *tot zonde gemaakt is.* Dat betekent heel eenvoudig dat alle zonden van Gods kinderen op de Heere Jezus werden gelegd. Ik heb het wel eens meer zo uitgelegd, speciaal voor jullie, jongens en meisjes. Als je nou straks thuis komt en thuis staat het boek van de Christenreis naar de Eeuwigheid, dan moet je dat boek er eens bij pakken. En dan moet je dat plaatje eens opzoeken van Christen met dat hele grote pak op zijn rug. En als je naar dat plaatje kijkt, dan moet je eens aan deze preek denken van vanmorgen.

Wat heeft de Heere nu gedaan? Die heeft als het ware dat grote pak van die zondaar afgenomen en het op de schouders van de Heere Jezus neergelegd. En dat heeft de Heere God niet van één zondaar gedaan, maar van een schare die niemand kan tellen. Wat een last van zonde en plagen werden op de Heere Jezus neergelegd! Dat wordt ook bedoeld in onze tekst: *in gelijkheid van ons zondige vlees*. Dus Hij voelde niet alleen de gevolgen van de zonde, maar de zonde van Zijn kinderen werden ook nog eens op Zijn schouders gelegd.

En zo lag Hij al in de kribbe. De Heere God legde die zonde van Zijn kinderen niet pas op Hem toen Hij in de Hof van Gethsémané was of toen Hij aan het kruis hing. Maar toen daar dat hulpeloze Kind in de kribbe lag, lag daar die enorme zondeberg al op dat Kindeke in de kribbe, gemeente. Want Christus werd door Zijn Vader gezonden *in gelijkheid van ons zondige vlees*, om in dat lichaam, waarmee Hij zou gaan lijden en sterven, deze zonde te vernietigen.

En daarom werd dat lichaam van de Heere Jezus, dat vlees van de Heere Jezus, verwond. Diepe wonden kwamen in het lichaam van de Heere Jezus. En wat gebeurde er toen, jongens en meisjes, jongelui, toen de Heere Jezus verwond werd? Wat gebeurde er toen die eerste geselslag op Zijn rug kwam? Toen was daar een wond die openging, en uit die wond stroomde bloed. Zijn lichaam,

Zijn vlees waar de zonden opgelegd waren, dat kleurde helemaal rood van het bloed. En wat is dat voor bloed geweest van de Heere Jezus, gemeente? Dat is zondeverzoenend bloed. Dat is zonde dodend bloed. Ja, dat is zondevernietigend bloed.

En zo heeft God de zonden gestraft, veroordeeld, verdoemd in het lichaam van de Heere Jezus. Nou moest Jezus gestraft worden om der zonde wil. Nou moest Jezus lijden om der zonde wil. Nou moest Jezus sterven om der zonde wil. En de zonde heeft God veroordeeld in de Heere Jezus als Borg. En tegelijkertijd heeft Jezus Christus de zonden in Zijn lichaam veroordeeld als Rechter.

Ik laat nog een keer Winslow aan het woord, die kan het beter zeggen dan ik: *De Zoon van God verwees de zonden definitief naar Zijn eigen domein: de eeuwige ondergang. En wat verdoemd is, kan zelf niet meer verdoemen*. En daarom zingt de gelovige uiteindelijk het heerlijke overwinningslied: *Dood, waar is uw prikkel?* De zonde is veroordeeld. De zonde is vergeven. De zonde is voor eeuwig weggedaan.

Is dat geen wonder? Heb je zo wel eens het kerstevangelie overdacht? Mijn zonde op het Kindeke neergelegd. En dat Kindeke heeft mijn zonde meegedragen naar het kruis, om daar aan het kruis al mijn zonde, al mijn zonde, voor eeuwig te verdoemen. Als het geloof dat mag zien, als het geloof zo op de gezonden Christus mag zien, dan gaat het zingen in de ziel: *Zo hoog Zijn troon mocht boven d' aarde wezen, Zo groot is ook, voor allen die Hem vrezen, De gunst, waarmee Hij hen wil gadeslaan; Zo ver het west verwijderd is van 't oosten, Zo ver heeft Hij, om onze ziel te troosten, Van ons de schuld en zonde weggedaan*. Totaal weggedaan. Wat een wonder. Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!

Daarom is het kerstfeest geworden. God wilde de zonde kwijt. Is dat geen wonder? En Hij heeft ervoor gezorgd dat de zonde ook totaal vernietigd zou worden voor Zijn ganse Kerk. Want Hij wilde dat niemand van die schare die zalig zou worden, verloren zou gaan. Hij wilde een gevallen mensenkind herstellen zoals het was in het paradijs. God wilde de zonde verdoemen, opdat er weer gemeenschap zou zijn tussen God en een zondaar. En waar niemand dat kon doen, daar heeft Jezus het gedaan. Volmaakt heeft Hij de wet gehouden en de zonden van Zijn kinderen tegen die wet heeft Hij met Zijn bittere lijden en sterven veroordeeld. En dat noemt Paulus tenslotte: *het recht der wet heeft Hij vervuld*.

3. Vanwege het vrijmaken van de zonde voor Gods volk

We gaan naar onze laatste gedachte: het vrijmaken van de zonde van Gods kinderen. We gaan even naar het stadje Hebron. Weet je wie daar zit? Zacharias. Hij kan weer spreken. Negen maanden lang heeft hij moeten zwijgen. Maar toen zijn jongetje Johannes geboren werd, kon hij weer spreken. En toen ging hij zingen, zingen tot eer van God. Hij ging zijn kerstlied zingen. Hij ging zingen over de Heere Jezus, Die door de Vader gezonden is als het Licht der wereld, als de blinkende Morgenster, als de Zon der gerechtigheid: *Die nooit in schoner glans verscheen, Dan U door Gods barmhartig heen, Die met ons lot bewogen, Om ons van zonde en ongeval te ontslaan*.

Ja, dat heeft de Heere Jezus nou gedaan. Dat zegt Paulus eigenlijk in onze tekst: om Zijn volk van zonde en ongeval te ontslaan, omdat die zonde in Zijn vlees veroordeeld werd. Paulus vat het als het ware samen in vers 4: *het recht der wet vervuld*. Mag ik het nog een keer eenvoudig uitleggen? Jezus heeft twee dingen gedaan, een tweevoudige gehoorzaamheid. Hij heeft aan de ene kant de wet van God volkomen gehouden. Nee, Jezus heeft de wet niet krachteloos gemaakt, absoluut niet. De Heere Jezus kon de wet volmaakt houden. Tot de kleinste details toe heeft Hij dat ook gedaan. En door de gehoorzaamheid aan de wet van God, gemeente, had de Heere Jezus al het recht op het eeuwige leven.

Maar Hij was ook gezonden naar de aarde met de zonde van Zijn kinderen. En voor die zonde moest Hij gaan lijden en sterven. En is de Heere Jezus zo ook niet gehoorzaam geweest? Heeft Hij het aan het kruis niet uitgeroepen: *Het is volbracht*? Vrede aangebracht door het bloed des kruises. Hoe gehoorzaam is Jezus geweest! Gehoorzaam aan de wet en gehoorzaam in Zijn lijden en sterven. En die twee dingen worden samengevat met die woordjes: *het recht van Gods wet vervuld*.

Maar kijk eens goed wat er staat in vers 4: *Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons*. Nee, niet door ons. Dat kunnen wij niet meer. *In ons*. Weet u wat die twee woordjes zeggen? Datgene wat de Heere Jezus nou volmaakt verworven heeft, van kribbe naar kruis, dat gaat Hij nou toepassen in het hart van de zondaar. Zodat de gehoorzaamheid van de Heere Jezus de gehoorzaamheid wordt van degenen die zalig worden. O, gemeente, dat predikt ons vanmorgen weer een overvloed van genade die er te vinden is in de Heere Jezus Christus, voor een allesmissende zondaar.

Wat mist u? Wat mis jij? Ben je ook zo ongehoorzaam aan de wet van God? Zijn er ook zoveel ongerechtigheden in je leven? Ervaar je het misschien als een stroom van ongerechtigheden die de overhand over je heeft? En loop je helemaal vast met de eis van God, met het bevel van God, met de liefdeseis van God? En kun je, om de woorden van onze tekst te gebruiken, aan dat recht van God niet voldoen, aan het recht der wet niet voldoen? Ben je ook helemaal vastgelopen? Zie je ook alleen maar schuld in je leven?

Hier wordt u de Zoon van God gepredikt, Die door de Vader gezonden is *in gelijkheid van ons zondige vlees.* Daar lag Hij in de kribbe van Bethlehem met de zonden van Zijn kinderen. En vanuit die plaats heeft Hij al die zonden meegetorst tot aan het kruis van Golgotha, om ze daar voor eeuwig weg te doen. En Hij is het ook Die komt met Zijn Woord en Geest in het hart en leven van een mensenkind. En Hij laat zien wie God is. En Hij laat zien dat je tegen die wet gezondigd hebt. En Hij is het Die je totaal vast laat lopen, zodat je niets anders meer bent dan een arme, naakte zondaar voor God.

Maar waarom doet Hij dat nou? Waarom laat Hij je in die spiegel van de wet zien? Waarom brengt Hij je in je totale onmogelijkheid om gehoorzaam te kunnen zijn aan de wet van God? Daar heeft Hij maar één doel mee: om je als een naakte zondaar te gaan bekleden met het kleed van Zijn gerechtigheid, van Zijn gehoorzaamheid, van Zijn heiligheid. En dat gebeurt nou in het leven van een mensenkind dat wederom geboren wordt. Ja, dan gaat Hij zo werken in het leven van een mensenkind dat er werkelijk een behoefte aan de Zaligmaker komt, en dat er een honger en een dorst komt naar de vergeving der zonden en de verzoening met God.

Maar de Heere Jezus doet meer. Hij gaat ook in die mensen het recht der wet vervullen. Weet je wat dat heel eenvoudig betekent? Hij gaat je gelijkvormig maken aan Hem. Hij gaat zorgen dat de gehoorzaamheid die Hij gedaan heeft, de gehoorzaamheid wordt van degenen die Hem vrezen. Zodat het in je hart gaat leven: *Hoe lief heb ik Uw wet, zij is mijn betrachting de ganse dag.*

Maar weet je, en daar gaan we mee eindigen, dat geeft zoveel strijd. Want een kind van God ervaart twee werkelijkheden in zijn leven. Enerzijds, jazeker, is daar die hartelijke vreugde in God door Christus, waardoor er ook een ernstige lust en liefde is om tot eer van God, ja, naar Zijn wet te leven. Paulus noemt dat in vers 4: *het wandelen naar de Geest.* Maar er is ook dat andere nog, dat verdorven vlees. Dat ben je nog niet kwijt. En dat doet je bij tijden zuchten: *Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods?*

Zij kennen daarom, naast die hartelijke vreugde in God door Christus, ook een hartelijk leedwezen dat we God met onze zonden vertoornd hebben, en dat wij die zonden hoe langer hoe meer gaan haten en vlieden. Ook dat. En waar moet je dan heen in zo'n strijd? Naar de Heere Jezus, de grote Zondevernieler.

Zit je misschien ook vast in een bepaalde zonde? Kun je een bepaalde zonde of verschillende zonden er maar niet onder krijgen? Voel je soms ook de kracht van de zonden weer bovenkomen, dat er misschien een zonde bij je bovenkomt waarvan je dacht dat die gestorven was? En opeens is die zonde er weer. Je dacht dat die dood was, maar hij is dan springlevend in je zondige vlees. Waar dan heen met die zonde? Tot die ene Persoon Die vanmorgen gepredikt is als de Zondevernieler. En Hij kan ervoor zorgen dat de zonde toch weer gedood wordt. En Hij kan ervoor zorgen dat je niet naar het vlees wandelt, maar naar de Geest.

En Hij wil zo graag dat je met je nood en ellende tot Hem vlucht en zegt: *Heere Jezus, ik heb zo'n last van de zonde. Ik ben zo vleselijk. Ik voel me zo verkocht onder de zonde. En wat ik nu ontdek, Heere, hoe meer ik van U zie, hoe meer ik van Uw lijden en sterven hoor, hoe meer ik hoor wat het U gekost heeft om al mijn zonde te vernietigen, hoe erger ik de zonde ervaar. En ik wist niet dat mijn tere ziel nog zoveel van de zonde overhield. Maar Heere Jezus, nou heb ik gehoord dat U de zonde veroordeeld hebt in Uw vlees. Ze zijn er toch niet meer. Al ervaar ik ze wel. Maar U hebt ze toch overgenomen. U hebt ze toch veroordeeld. Laat mij dan de kracht daarvan ervaren in mijn leven, dat ook in mijn leven die overgebleven zonden gedood mogen worden. Ja, geef mij toch Uw Geest, opdat ik door Uw Geest de werken van mijn vlees mag leren doden. En vervul door Uw Geest wat U verworven hebt door Uw lijden en sterven. Ja, leer mij naar Uw wil te handelen, ik zal dan in Uw waarheid wandelen. Neig mijn hart en voeg het saam tot de vreze van Uw naam.*

Amen.